

ringsselskaberne. Statens Indflydelse er begrænset til Udnævnelse af den for Forvaltningsnævne fælles Formand og Valg af to statsautoriserede Revisorer.

Til Forslagets enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 1.

Det vil efter Udvalgets Opfattelse være særdeles vanskeligt at foretage en Tarifiering af de forsikrede Ejendomme. Der kan vel anføres en Række Betragtninger for at foretage en Inddeling efter Faregrad; men saadanne Betragtninger hviler paa et alt for løst Grundlag og kan ikke underbygges med Erfaringer.

Man mener derfor, at der i Forslaget ikke bør tages videregaaende Hensyn til saadanne Betragtninger end sket ved den i § 1, 1. Stk., foretagne Inddeling af de forsikrede Ejendomme i fire af hinanden økonomisk uafhængige Risikoforbund. Denne Inddeling tager efter Udvalgets Skøn fornødent Hensyn til den Forskel paa Risiko, der maatte være paa Bebyggelsen i henholdsvis Hovedstaden, Provinsbyerne og Landdistrikterne. Inddelingen har tillige den Fordel, at Bygningsbrandforsikringsselskaberne uden Vanskelighed kan opdele deres Forsikringsbestand i disse Grupper, hvilket har Betydning ved Optrækningsaf Forsikringsbidragene.

Ved den foreslaede Inddeling deles Landet i fire omtrent lige store Grupper, idet Hovedstadsgruppen omfatter en Forsikringssum paa i alt ca. 4½, Købstadgruppen ca. 3½, Landbrugsgruppen ca. 3 og Gruppen for bymæssige Bebyggelser i Landkommuner ca. 4 Milliarder Kr. Den bymæssige Bebyggelse omkring Hovedstaden og Købstæderne er medtaget i sidstnævnte Gruppe.

Ved en Landbrugsejendom forstaas en Ejendom med et Jordtilliggende af mindst 1 ha geometrisk Maal og en Jordværdi af mindst 1 000 Kr., jfr. § 1 i Lov Nr. 106 af 3. April 1925 om Landbrugsejendomme.

Endelig bemærkes det, at Flækkekommuner og Handelspladsen Marstal i denne Forbindelse ikke anses som Købstadkommuner. Bygninger beliggende i disse Kommuner henhører under fjerde Gruppe.

Til § 2.

En Forudsætning for Medlemsskab i et Krigsforsikringsforbund er, at vedkommende er Ejer af *Bygninger*. Ejere af ubebyggede Grunde er ikke Medlemmer, og det samme gælder om Ejere af Grunde, hvorpaa der har ligget Bygninger, som senere er nedrevne.

Det vil i særlige Tilfælde kunne være tvivlsomt, hvilket Krigsforsikringsforbund en Bygningsejer er Medlem af. Bygninger til en Ejendom ligger undertiden i to Kommuner. Udvalget foreslaar, at den endelige Afgørelse i Tvivlstilfælde overlades til Indenrigsministeren. Da Spørgsmaalet er af underordnet Betydning, synes det ikke at være forbundet med Betæneligheder at lade Administrationen træffe den endelige Afgørelse.

Til § 3.

Grundlaget for Krigsforsikring af Bygninger er Indtegning til Brandforsikring, og Forslaget paalægger Ejere af brandforsikrede Ejendomme Pligt til at være Medlemmer af Forbundene. Dersom en Bygningsejer ophæver sin Brandforsikringspolice, udtræder han ikke af Krigsforsikringen, jfr. Ordene „paa noget Tidspunkt efter Lovens Ikrafttræden har været brandforsikret“. Bygninger under Opførelse omfattes af Forsikringen, saafremt der er tegnet almindelig Brandforsikring, hvilket som Regel er Tilfældet.

Bygninger, der ved Lovens Ikrafttræden ikke er brandforsikret eller ikke er forsikret i et dansk Forsikringsselskab eller gennem et herværende Generalagentur for en udenlandsk Forsikringsvirksomhed, omfattes ikke af Krigsforsikringen, medmindre de brandforsikres som anført. Undtaget er herefter Bygninger, der er forsikret direkte i udenlandske Selskaber, hvilket dog kun meget sjældent er Tilfældet.

Udelukket er endvidere Bygninger indtegnet i Statsbrandforsikringsfonden, der ikke i denne Forbindelse er at anse som et Selskab, samt saadanne kommunale Bygninger, som vedkommende Kommune selv løber Risikoen for. En af Kommuner oprettet gensidig Forsikringsforening er derimod et Selskab i Forslagets Forstand.

Naar Udvalget foreslaar, at kommunale og industrielle Ejendomme med enkelte Undtagelser skal omfattes af Forsikringen, skyldes dette, at der for disse Ejendommers Vedkommende er et Forsikringsbehov, og at det forsikringsmæssigt maa anses som en Fordel, at Ordningen omfatter saa mange Ejendomme som muligt. At der derved bliver et Risikofællesskab imellem Ejerne af industrielle Ejendomme og Ejere af almindelige Beboelsesejendomme, anser Udvalget ikke for stridende mod de sidstes Interesse, da Mulighederne for Udlejning af Beboelsesejendomme og Forretningsejendomme i vidt Omfang beror paa Industriproduktionens Opretholdelse.